

מנפרד וינקלר : הרהורים בערב ספרותי עם משורר שבדי

אֲנִי רוֹאָה קְרַחוּנִים שֶׁל אוֹר
(שְׁנַיִם אוֹ שְׁלֹשָׁה – לְבָנִים וּכְחָלִים)
מֵאַחֲרֵי מִשְׁקַפְיִי הָעֲרַפְלִיִים.
וְסוּדוֹת הַקֵּטֵב הַשְּׁנַיִ מְטַפְסִים עַל
סְלָמוֹת עֲבוֹתַיִם לֵאלֹא יוֹרֵד וְעוֹלָה.
מֵעֵבֶר לְחֵלוֹן – יְרוּשָׁלַיִם הַלֵּילִית,
סֶפֶק שְׁלִי, סֶפֶק שֶׁל קְדֻמוֹנֵי אַחֵר.

בְּאֵין־הַסּוֹף שָׁלוֹ אֵין עוֹד
אָדוֹן, אֶלֶּא גִלְגָּלִים שֶׁל
קוֹנְדִסוֹת רִצְיִנִית בְּיוֹתֵר.
אֲנִי מַחַפֵּשׁ אוֹתוֹ מֵעֲבָרִים וְהוּא
מִסְתַּתֵּר לְהַפְלִיא מֵעַל גִּבִּי
הַמְסָךְ הַזְּנוּנִי בְּעֵבִי שֶׁל
תְּשֻׁעָה דִּיּוֹפְטֵרִין.

כָּל בְּן־אָדָם שׁוֹנֶה מֵעֲצָמוֹ
וְלֹא יוֹכֵל עוֹד לְהוֹדֶהוּת, כִּי כִּבֵּר
כִּפְּהָ אַחִיו עָלָיו מְרוֹת אַחֲרָת,
אֲשֶׁר סוֹפָה לְהִשְׁתַּמֵּט אָף הִיא בְּיוֹם אֶחָד.
כָּל בְּן־אָדָם הוֹפֵךְ מִיִּשְׁהוֹ נִכְרִי –
פְּחָלֶץ בֵּית תִּיאֶטְרוֹן לְבָבוֹת־לוֹלִינִים
בְּרִאיוֹ הַמְקַמֵּר שֶׁל הַזֵּילֵת.

הַקְּשַׁבְתִּי אֵינָה פְּיוּטִית בְּיֹתֵר עֲתָה,
 אֲנִי שׁוֹהָה עִם כְּדוֹר פּוֹרֵחַ
 בְּשָׂמִים אֲפֹרִים. מְשׁוּחַח עִם עֲצָמֵי
 עַל חַיִּים זָרִים וְאֲנִי כִמְעֵט סְבוּר
 שֶׁהֵם שְׁלִי. כָּל קֶשֶׁר אֶל הָעוֹלָם הַחִיצוֹנִי
 נֶאֱכָד בְּאֹיֵר הַדֶּק וְהַקָּר;
 קְרַחֲוֹנִים שֶׁל אֹר (שְׁנַיִם אוֹ שְׁלֹשָׁה –
 לְבָנִים וְכַחֲלִים).

אֲפֹשֶׁר אֲנִי נוֹפֵל עֲכָשׁוּ
 בַמְּהִירוֹת עַל-קוֹלִית שֶׁל בֶּזֶק סָגֵל,
 וְאֲפֹשֶׁר אֵין זוֹ הַבְּדִידוֹת שְׁלִי
 אֶלָּא שֶׁל מִיִּשְׁהוּ מַעֲבָר לְעֵנָן
 גִּטוּל-שָׁמַם, אֲשֶׁר בָּחַר
 בִּי דוֹקָה, כְּמוֹ בְּגוּי רָב.
 וְאֲנִי נוֹפֵל מִעֲצָמֵי אֶל תּוֹךְ יַדָּיו
 הַמְּקַעְרוֹת לְשָׁנֵי מְגִשֵׁי אֶבֶךָ,
 מִגְּבַה רָב.

הַמְּשׁוֹרָר מְחַיֵּף מֵאֲחֵרֵי מְשַׁקְפֵי הָעֵבִים
 שֶׁל תְּשׁוּעָה דִּיּוֹפְטֵרִין,
 בְּלַעַג עֲצוּב וּמוֹכֵן מֵאֲלִיו.

אֲנִי מִבִּין יוֹתֵר וְיוֹתֵר
 אֵת אֲמוֹנָתוֹ קְצֵרַת הַטּוֹחַ.
 הַלִּילָה יוֹרֵד וְהֵן חָג
 מְחֻוּגִים מְחֻוּגִים שֶׁל פְּרִיחָה
 מַעֲבָר לְחֵלוֹן, לְפָנֵי הָעִיר הַלִּילִית.